

vaksin – savnaðust í einari stovu í bygdini og hugdu at sjónvarpi. Eg minnst, at vit børn sluppu at vera har, um vit sótu pinnastill, flennir hon.

– Men, eg minnst eisini, at bygdin byrjaði at minka frá tí, at eg var á leið 10 ár. Bygdin syndrast eitt sindur tá, sigur hon.

Tá Ulla var 16 ára gomul, flytir hon til Havnar við mammu og yngstu mostur síni, har Ulla og mosturin fara á Handilsskúla. Tá hevði Ulla ætlanir um onkursvegna at arbeiða í fiskivinnuni.

– Føroyski búskapurin koyrði við fullari ferð tá, og bankarnir vóru í skúlanum fyri at skaffa sær lærligar. Bæði eg og mostur mín søktu í Føroya Banka og fóru at læra har, greiðir hon frá.

Árini uttanlands

Síðst í 1985 møtir Ulla manni sínum, Ingolfi Joensen, og hóast bæði eru úr Oyndarfirði, kendust tey ikki ordiliga frammanundan, tí Ingolf er fimm ár eldri enn Ulla. Men tey finna saman, og í 1989 flyta tey til Norðurnoreg, har

bæði fara undir lestur. Í Noregi vinna tey bæði sær eina útbúgving í fiskivinnubúskapi.

– Har endaðu vit hond í hond og vóru onkursvegna glað fyri, at vit høvdu valt eina øðrvísi leið, enn tey flestu gjørdur tá, flennir hon.

Tíðin í Norðurnorgi var serstøk. Norðmenn vóru eitt sindur ringir at koma inn á, men tá tú kemur at kenna teir, hevur tú eisini vinir fyri lívið, greiðir Ulla Joensen frá.

– Vit hava vinir í Norðurnoregi enn í dag, leggur hon aftrat.

Ulla og Ingolf høvdu ætlanir um at flyta heim aftur til Føroya eftir loknan lestur í Noregi, men tá tey vórðu liðug at lesa í 1992, vóru Føroyar í djúpastu kreppu, og einki var at fara heim til.

– Tað kendist, sum vóru vit eyggleiðarar og sóu, hvussu ræðuligt tað var fyri summi í Føroyum tá. Vit merktu kroysta hýrin, men sjálvi upplivdu vit ikki kreppuna, sigur hon.

Tey valdu tá at fara til Ålborg at lesa víðari og tóku

»Tað er
ótrúligt,
hvussu nógv
vit menniskju
megna, tá ið á
stendur«

